

8f.

KUIFJE

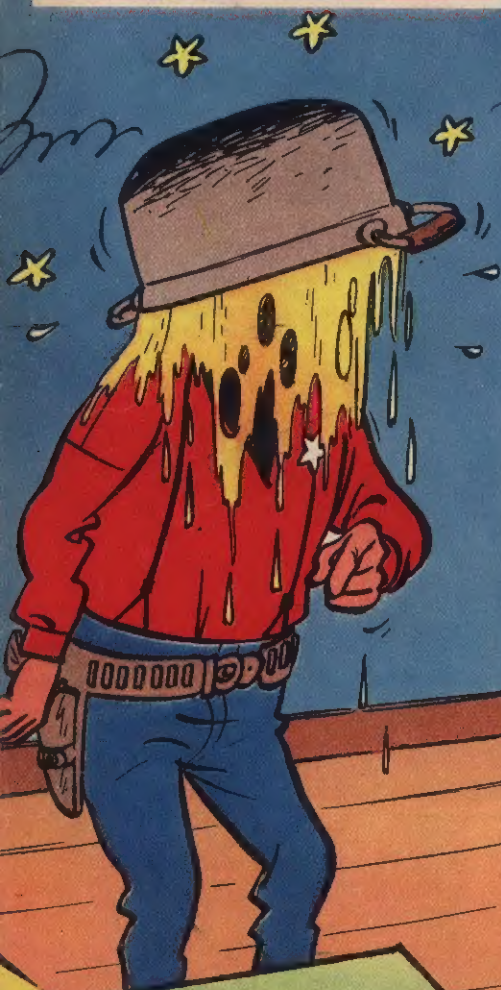
HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

IN NEDERLAND 60 Cts

NR 37

MOET IK DAARUIT AFLEI-
DEN DAT MIJN KOOKKUNST
JE NIET BEVALT, CHEF?

1988
GREG

Zaterdag 13 september:

INHULDIGING VAN DE KUIFJE'S BUILDING!

Je weet reeds dat Kuifje van de Lombardstraat naar de Paul-Henri Spaaklaan, op enkele stappen van het Zuidstation, verhuisd is en je hebt, zoals iedereen, reeds bewonderend opgekeken naar het hoofd van Kuifje, geflankeerd door de snuit van Bobbie, die 's avonds helder verlicht over de daken van de stad ronddraait.

Kuifje kreeg zijn eigen en mooi huis en dit feit verdient wel de moeite er even de aandacht op te vestigen. De Kuifje's building zal officieel ingehuldigd worden en de gemeenten Sint-Gillis en Anderlecht, op wier grondgebied de Kuifje's building gebouwd is, hebben besloten de nieuwe wijk aan het Zuidstation plechtig in te huldigen, tegelijkertijd met de building van de Lombard Uitgaven.

Er zullen redevoeringen gehouden worden zoals dat bij een officiële plechtigheid past en er zal gezorgd worden voor het vermaak van groot en klein: wedrennen voor kleine auto's met benzine, de Gilles dansen en er is vanzelfsprekend een fanfare. Tegen het vallen van de avond zal er van op het dak van de Kuifje's building een groot vuurwerk afgestoken worden.

Is dat geen prachtig programma? Ik hoop dat ik je volgende zaterdag om 3 uur in de namiddag, met al je vrienden mag verwachten om samen de grote gebeurtenis te vieren. Het wordt een mooi en prettig feest, een feest van de jeugd en de vriendschap.

Kuifje

lijk onze bedoeling deze vreemde talen beter te leren kennen. Sommigen van ons sporen postzegels, welke zij gaarne willen ruilen en de meisjes ook wel filmsterren. Wij gaan allen nog naar school en beloven de brieven die wij zullen ontvangen te beantwoorden. Ons adres luidt: «Elvira», Stationsweg, 65, Terneuzen (Nederland).

Getekend:

De leergroep Esperanto «Elvira»

WIE HEEFT ER EEN POESJE?

Dit zijn Agnes en Iosi Kulcsar, twee Hongaarse kinderen die in ons land werden opgenomen. Ze spelen hier met een poesje dat ze, helaas, sedert enkele weken verloren hebben. Wie van onze lezers kan Agnes en Iosi een ander poesje bezorgen? Adres: Brialmonstraat, 11, Brussel 3.

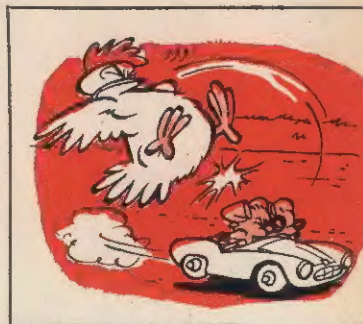
DE POSTBODE WORDT VERWACHT:

CARMEN HOORNAERT, Vredelaan, 66, Kortrijk, wou graag briefwisselen met een Frans meisje van 15 à 16 jaar.

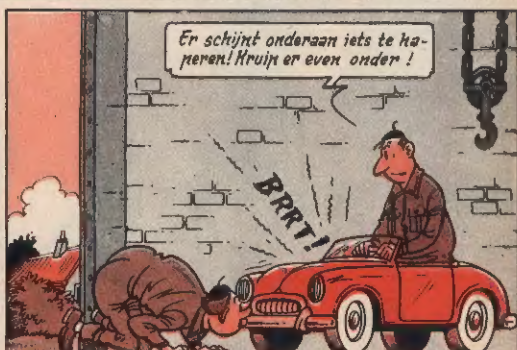
GUNTER WALDRAFF, Hoogstraat, 41, Mechelen, zoekt een korrespondentvriend van 14 à 16 jaar, uit Duitsland of de U.S.A. Günter verzamelt postzegels uit alle landen, houdt veel van voetbal, zwemmen, muziek en film. Men mag hem schrijven in het Nederlands, Frans, Duits of Engels.

Dit is het afschrift van een brief die wij voor enkele dagen ontvingen:

Wij zijn een groep Esperanto-leerlingen en wij zouden graag korresponderen met meisjes en jongens uit het buitenland. Hiermee bedoelen wij respectievelijk Duitsland, Oostenrijk, Noorwegen, Finland, Denemarken, Engeland en Frankrijk. Ook de landen overzee. Onze groep bestaat uit leerlingen van 15 à 17 jaar oud en wij zouden ook met jongelui van die leeftijd willen korresponderen. Men mag ons schrijven in het Duits, Frans, Engels en Esperanto. Natuurlijk ook in het Nederlands maar liever niet. Het is name-

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

RAADSELS OPLOSSEN

Ze drukken me hier
En ze drukken mij daar.
Ze geven me dikwijls een trap.
Dan brom ik van links

Dan klaag ik van rechts.
Wie raadt het — wie is er zo knap?
Piano

af, dan ben ik een muziekstuk (een deuntje). Hoe heet ik?

Musikant.

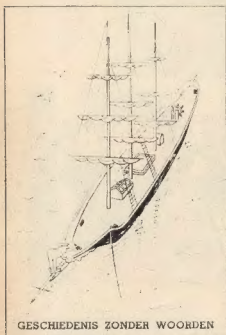
Welke is de langste letter van het A.B.C.?

— Wat is eigenlijk wind? vroeg de onderwijzer.

De O, want ze is zonder einde.

— Wind is lucht die haast heeft, zegt kleine Piet.

Ik ben een meisje. Kapt ge mijn hoofd

GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

LEES DE 3 AVONTUREN
VAN DE BEROEMDE DETECTIVES

CHLOROPHYL EN MINIMUM

in

Chlorophyl tegen de zwarte ratten

Prijs: 49 F.

Chlorophyl en de samenweeters

Prijs: 59 F.

Geen salami voor Philomeen

Prijs: 69 F.

Overal verkrijgbaar.

ONZE TEST

Durf en stoutmoedigheid!

Het onbekende oefent op de durvers steeds een grote aantrekkingskracht uit. Zij houden ook van het gevaar. Wie al te veel durft, komt vanzelfsprekend af en toe in een netelige positie terecht. Behoor jij tot de categorie van de durvers?

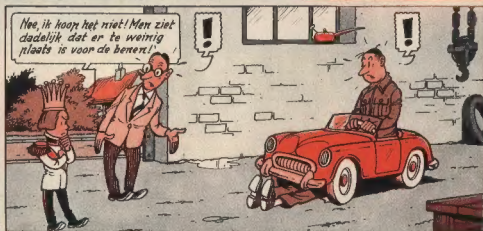

1. Zou jij durven met een parachute naar beneden springen?
2. Hou je, b.v. op de jaarlijkse kermis, van de gevaarlijkste attracties?
3. Zou je graag een zeer gevaarlijke opdracht volbrengen?
4. Sta je op en ga je kijken wanneer je 's nachts een verdacht gerucht hoort?
5. Durf je bij de vervolgende ouders van een vriend, die gestraft werd, voor deze laatste ten beste spreken?
6. Zou je eerst door een rivier durven waden of over een wankel brug gaan?
7. Loop je rustig door wanneer 'n grote hond nijdig blaft en de weg verspert?
8. Durf je je krachten meten met een grote schoolmakker die een zwakkere jongen aanviel?
9. Durf je het woord richten tot een persoonlijkheid?
10. Waag je het een vriend die door het ijs is geschoten, te redden?
11. Durf je het aan het woord te nemen in naam van je vrienden om een opgewonden leraar het uit te leggen?
12. Durf je het woord nemen in het openbaar of voor de mikro?

Totaal

Antwoord op blz. 31.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

JACQUES THIBAUD

EEN VOLLEDIG TEKENVERHAAL

door Ed. Aidans

Iedere nacht
werd Jacques
wakker...

Vanwaar komt die muziek?
Heel zeker uit de hemel...

Je droomt! Het is
onze buurvrouw die
vloot speelt. Slaap...!

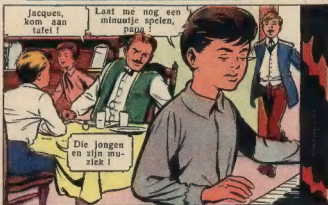
Maar
Jacques sliep
niet.
Hij luisterde
geboeid
naar die
hemelse
stem tot ze
zweeg,
en hij
droomde
nog heel
lang van
heerlijke
muziek...

Papa, jij
speelt mooi!

Neen, jongen. Sedert ik
bij dat dom ongeval mijn
linkerhand brak, ben ik een
echte krasser geworden. Anderen
inwiden in de muziek
is alles wat ik nog kan...

Jacques Thibaud werd
geboren te Bordeaux
op 27 september 1880.
Hij was de zevende
zoon van een familie
die slechts jongens telde.
Zijn vader was
eens als solist verbonden
gewest aan de
opera, thans moest
hij vele uren muzieklessen
geven om zijn familie
een behoorlijk
bestaan te bezorgen.
De moeder van Jacques
was gestorven
toen hij twee jaar oud
was...

Jacques,
kom aan
tafel!

Laat me nog een
minuutje spelen,
papa!

Die jongen
en zijn mu-
ziek!

Na de maaltijd...

Zou je werkelijk
graag muziek leren?

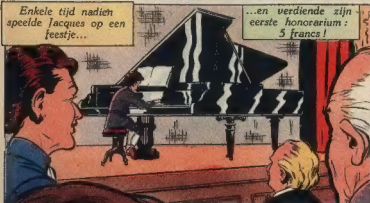
Ja. Dat
zou ik willen,
papa!

Jacques maakte snelle voor-
deringen...

De muziek
is iets heerlijk!

Ja, en ik geloof dat je begaafd
bent, jongen. We zullen je op-
leiding ernstig aanpakken.

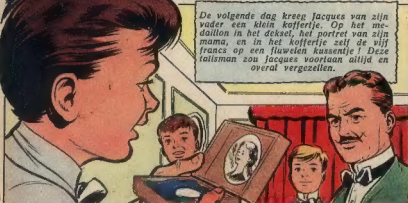

Enkele tijd nadien
speelde Jacques op een
feestje...

...en verdiende zijn
eerste honorarium:
5 francs!

Kijk, papa, mijn eerste hono-
rarium! Het is voor jou. Dat
ben ik je wel schuldig voor
al de lessen die je me gratis
hebt gegeven.

De volgende dag kreeg Jacques van zijn
vader een klein kofferje. Op het me-
dailon in het deksel, het portret van zijn
mama, en in het kofferje zelf de vijf
francs op een flauwen kassette! Deze
talisman zou Jacques voortaan altijd en
overal vergezellen.

Het is echter tot de vloot
en niet tot de piano
dat Jacques zich ange-
trokken voelde.

Papa, ik zou vloot willen leren.
Ik zou willen spelen zoals de
fee die ik iedere nacht hoor!

Jacques kon het niet langer uithouden en hij schreef een briefje aan zijn buurvrouw met de heerlijke viool. Hij dankte haar voor de recitals die hij iedere nacht beluisterde...

Mijnheer Jacques Thibaud. a.u.b. ?

Dat ben ik...

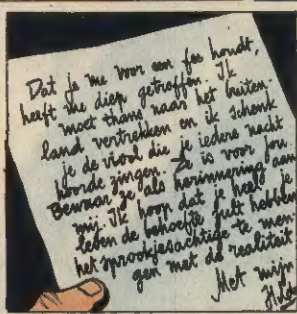

Wat mag dat zijn?

EEN VIOOL!

Er steekt een brief in de doos...

Dat je me voor een far handt, heeft me diep getroffen. Ik moet thans naar het buiten land vertrekken en ik schenk je de viool die je iedere nacht hoorde zingen. Ze is voor jou. Bewaar ze als herinnering aan mij. Ik hoop dat je heel je leven de behoeftige te men: het sprookjesachtige te men: gen met de realiteit. Met mijn kind

Jacques leerde viool spelen en maakte in korte tijd verbazende vorderingen. Hij liep naar de lagere school. De onderwijzers is oud, lelijk en eenzaam. De kinderen spotten met haar...

Is de juffrouw er niet vandaag?

Neen, ze is ziek. 't is heel erg naar het schijnt...

Het is vriendelijk van je me te komen beken, Jacques. Je bent de enige van al mijn kinderen die aan mij denkt!

Ik ben blij dat mijn bezoek u u gelukkig maakt, juffrouw.

Wij je me nog een ge- noegen doen, Jacques? Ik heb gehoord dat je muziek leert. Naem mijn viool en speel...

Ik ben nog maar pas mijn studies begonnen... Maar ik zal spelen als u het graag hebt...

Die dag gaf de toekomstige grote virtuoos een van de recitals waaraan hij heel zijn leven met ontroering zou terugdenken.

Jacques was elf jaar toen hij naar Angers reisde om er zijn eerste recital te geven.

Het mooiste is dat je een echt kind bent gebleven, Jacques.

Neen, ik ben geen kind meer. Kijk, ik ben geen kind!

Jacques, een winkelhaak in je nieuw pak! Nu moet je zo in het publiek verschijnen, jongen!

Ik wil niet dat men me als een fenomeen aanziet!

men kon er Jacques toe overhalen toch op te treden en dit concert werd een triomf. « Binnen twaalf jaar, zo kon men lezen in een blad, wanneer deze vioolspeler de wereld heeft veroverd, zal hij meer tijd doorbrengen in treinen en op schepen, dan thuis. Hij zal wellicht steeds dit bordje op zijn borst kunnen hangen: « Gesloten voor een nieuwe reis om de wereld! »

Vader Thibaud kan voor zijn zoon een plaats verwerven in het filharmonisch orkest van Bordeaux. Op zekere dag mocht Jacques de beroemde Belgische violist Eugène Ysaÿe begeleiden.

Na het concert...

Meester, ik kan die stukken even goed spelen!

Kom me na het diner opzoeken, jongeman. Dat wil ik horen!

Die jongen heeft gelijk. Hij speelt voortreffelijk!

Jacques had niettemin nog veel te leren en hij werd een trouwe volgeling van Ysaÿe. In 1893 reisde hij naar Parijs om er de lessen te volgen van Martin Mursick. Parijs... magische stad, die reputaties maakt of breekt...

Meester, kijk eens naar die arme muzikant. Zou de muziek mij eens verplichten, net zoals die man, een salmoes te bedelen?

Daar is een antwoord op, vriend: je moet werken, altijd werken en steeds opnieuw werken. Onthoud deze raad!

De jonge violist werkte als een bezetene en dit maanden aan een stuk.

Neen, zo niet! Doe de laatste passage nog eens over!

Goed, meester!

Zijn wilskracht en zijn volharding werden beloond. Hij won de eerste prijs van het conservatorium in 1897. Maar Jacques moest ook leven, en daarom speelde hij in een klein orkest...

Die kleine speelt buitengewoon goed! Ken je hem? Ik wil met hem praten!

Mijnheer Thibaud... Mijnheer Colonne is in de zaal. Hij wil u spreken!

Colonne? Welke Colonne? Die van de concerten? En wil hij met mij spreken?

Mijnheer, het verheugt me met u kennis te maken. Uw spel is meer waard dan zo'n amusementsorkest. Ik zou u graag engageren!

En Jacques werd violist in het orkest van de « Concerts Colonne ». Hij nam deel aan een wedstrijd voor de plaats van tweede violist. De jury was ontostast: hij kreeg de plaats onmiddellijk! Op zekere avond...

De solist is ziek. Hij moet hem vervangen. Mijn beste Thibaud... Toe, vooruit maar!

Ik? Maar dat is niet mogelijk! Ik kan het niet...

Laten we niet twisten. Jij alleen kun! Het!

Goed, als u het wenst...

ONGEHOORD!

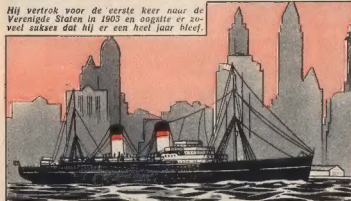
BUITENGEWOON!

Thibaud is een groot kunstenaar!

GENIAAL!

Jacques Thibaud kreeg een reputatie als virtuoos en reeds in 1899 kon hij met sukses een reeks concerten geven in Frankrijk, Zwitserland en Duitsland.

Hij vertrok voor de eerste keer naar de Verenigde Staten in 1903 en oogstte er zoveel sukses dat hij er een heel jaar bleef.

Dan trad hij op in alle landen van de wereld, en beleefde vaak eigenaardige avonturen

Verdraaid!

Een slang!

De virtuoos speelde met gesloten ogen om de ziel van zijn muziek beter te doen zingen. Hij zag de slang niet, die evenals de toehoorders in de zaal, gevoeld was door zijn spel.

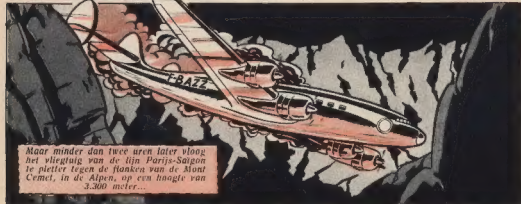

Vijftig jaar lang trad Jacques Thibaud in alle steden van de wereld op. Op de avond van 21 september 1953 stapte hij te Orly in een vliegtuig, dat hem naar het Verre Oosten zou brengen om op te treden in Indochina en zuiden concerten te geven in Japan.

Tot ziens, Jacques!

Wees voorzichtig, meester!

Maak jullie geen zorgen. Japan is toch zo ver niet!

Maar minder dan twee uren later vloog het vliegtuig van de lijn Parijs-Saigon te pletter tegen de flanken van de Mont Cemel, in de Alpen, op een hoogte van 3.300 meter...

Het leven van een van de grootste vioolspelers eindigde in het midden van de vlammen die hoog opstapelden in de zwarte nacht...

Het raketvliegtuig, door Dan Cooper bestuurd, bereikte een hoogte van 60.000 meter.

Het vliegtuig wiegt en schudt... Alle dui- vels! De kommando's gehoorzamen niet meer!

Ik schakel de uitwer- pers in.

Volken zuurstofwater ontsnappen onmiddellijk uit de uitwerpers die onder de vleugels geplaatst zijn...

Dan doseert de stoom en worstelt om de stabiliteit van zijn 70-ton zware machine te herstellen...

Nu a enkele seconden wachten thout men in de luidspreker...

Het toestel is weer in orde. Ik deed de elektrische vijzel werken terzelfdertijd als...

Zes minuten later sputtert de raket- motor en valt stil...

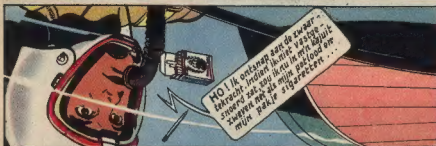
Hoogte: 250 km. Snelheid: 11000 km per uur. Ik volg mijn baan.

De meter van de hoogtemeter verplaatst zich regelmatig... 30.000 METER... 40.000 METER... DE 5000 SPUGT ALTOEG NIJ DOOR DE NEHEM AANGE- ZOGEN WERD...

Hier Cooper. Mijn toestel buigt zich reeds. Ben op 320 km. hoogte... Begin mijn kronkellijke baan...

HO! Ik ontspan van de zwaar- keuzen. Omdat ik nu in mijn buik zwevend zat, zag ik mijn passie en mijn gekke uitdrukkingen...

Het plan "Z". Dus moet ik de galferansformator irackelen, die mijn toestel op 'n snelheid van 7 km. per seconde zou brengen. Indien het te slug is, dan raakt het elektrisch brein in de war en dan is het mogelijk dat ik door de muur val de zwarte - trachee en om mij voor al- tijd van de aarde verloscht...

Hallo, Cooper. Vijf op de baan van 320 km...

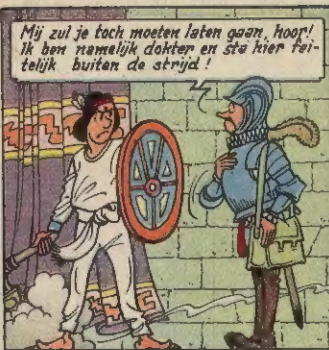

... en voeg het plan "Z" uit!

HET GOUDEN PAARD

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Ridderlijk als steeds, komt Lambik de gewonden verzorgen van de Spanjaarden die slaags raakten met de Tabaskanen.

HET AVONTUUR VAN EEN EENZAME ZEEROB

HET was in oktober van het jaar 1950 dat Marcel Bardiaux te Arcachon met deze woorden afscheid nam van zijn vrienden:

— Ik steek in zee en ik kom pas binnen twee jaar terug!

Bij het krieken van de volgende morgen liep Marcel Bardiaux met nonchalante passen naar de haven, stapte in zijn kotter de « Quatre Vents » en wendde de steven naar hoge zee toe. Marcel Bardiaux kwam niet na twee maar pas na zes jaar terug!

Zijn naam zegt je wellicht niets en nochtans is hij een van de grootste eenzame zeerobben van onze tijd. Het zijn de journalisten die, nadat zij het verhaal van Bardiaux hadden gehoord, een wereldkaart hebben genomen en uitrekenden dat deze taale zeerob een afstand aflei van 126.000 km of drie keren de reis om de wereld. Toen men dit aan Bardiaux meedeelde, antwoordde hij glimlachend:

— Dat is mogelijk. Ik heb niet geteld!

Van Arcachon vaarde Marcel Bardiaux naar Lissabon, van daar naar Casablanca, en verder naar Dakar. Dan stak hij in één maand de Atlantische Oceaan over. Van Rio de Janeiro steevende hij naar Buenos Aires waar hij korte tijd verbleef om ver-

volgens om de Kaap Hoorn te varen. Hij voer door de straat van Magellaan van oost naar west tijdens de nijpende koude. Het kwik was gedaald tot 28° onder nul. De eenzame zeeroob had fel te lijden van deze temperatuur en het is met een bijna volledig verlamd rechterbeen dat hij naar Valparaiso en Santiago steevende. In de hoofdstad van Chili verbleef hij gedurende zes maanden om zich te verzorgen en weer op te knappen. Hij werd er door de bevolking op geestdriftige wijze ontvangen.

De taale zeeroob zette dan langs Tahiti koers naar Nieuw Zeeland en het scheelde geen haar of zijn reis eindigde tragisch op Nieuw Caledonië, waar de « Quatre Vents » strandde op een klip. Het kostte Bardiaux vier maanden tijd om zijn kotter weer op te kniepteren. Moedig koos hij weer zee en zijn doel was Indone-

**WIN EEN PRACHTIG T.V. TOESTEL
DANK ZIJ HET WEEKBLAD KUIFJE!**

Bobbie, morgen doen we een uitstap van 20 km. 's Morgens vertrekken we naar Chamonix en we keren hier 's avonds terug.

Ik schenk je koffie in, Kuifje, maar neem eerst deze brief weg. Hij komt van ver...

Y AIR MA
PAR AVION

丁
丁
先
生

比
國
布
魯
塞
爾

Van 17 september af lees je iedere week,

DE NIEUWE AVONTUREN

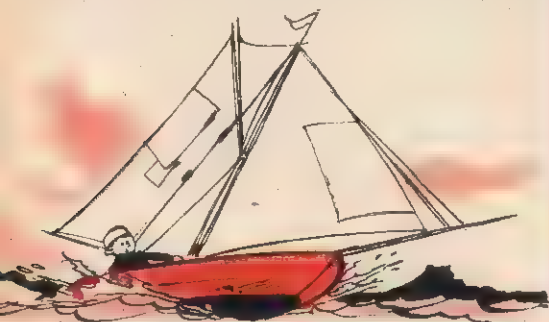
in « KUIFJE », het weekblad

sia. Hier ontsnapte hij bij mirakel aan de hebzucht van enkele piraten vermoord als politieagent. Zij kwamen aan boord en verdonkermaanden enkele waardevolle voorwerpen waaronder een chronometer.

Een schone herinnering bewaart Marcel Bardiaux aan zijn verblijf op de Cocos-eilanden, het eiland Mauritius en aan zijn korte rust te Durban. Van Durban ging hij weer naar het zuiden toe rond de Kaap van de Goede Hoop, wat de moedige zeekapitein klaar speelde in twaalf dagen. Op het eiland Sint-Helena bleef Bardiaux een week om uit te rusten en nadien doorkliefde hij voor de tweede maal de Atlantische Oceaan van oost naar west tot in Pernambuco. In deze laatste havenstad ging hij opnieuw onder zeil, richting: Antillen. Hier moest hij twee maanden verblijven om zijn voet te verzorgen die gebroken was door de vallende ankerketting. Langs Porto Rico, New York, de Bermuden en de Azoren kwam hij weer naar het oude Europa terug.

Op 22 juli van dit jaar zagen de inwoners van Arcachon een katter de haven binnen varen die bijna geen zeilen meer had. Het was de « Quatre Vents ». De vrienden van Marcel Bardiaux menen dat hij veranderd is. Zijn ogen zijn als die van een man die gewend is verre horizons af te speuren, ze zijn die van een man die op zijn eenzame reis veel gezien en beleefd heeft. De rimpels welke deze acht jaren in zijn gelaat groefden, getuigen van de ontberingen die hij leed en de ietwat weemoedige glimlach is die van de mensen die lange tijd alleen waren.

Marcel Bardiaux keerde met vreugde naar zijn vaderland. Soms heeft hij maling aan al de vragen die hem gesteld worden en dan vlucht hij naar de haven en tuurt over de wijde zee...

HALLO, HALLO, HIER

LUIGI VARENNE

ZIJN NATIONALE PLOEGEN NOG LEEFBAAR ?

MEN praat nog steeds over de Ronde van Frankrijk, alhoewel hij alweer een ruime poos achter de rug ligt. De herbergstrategen hebben hun idee over de Ronde en bij pot en pint wordt er gezwoven dat het volgende jaar moet en zal veranderen!

Vele liefhebbers van de Ronde zijn van oordeel, dat de nationale ploegen hebben afgedaan en men ze moet vervangen door ploegen van fabrieksmerken. Ze halen voorbeelden aan van renners die bijna uitsluitend reden voor hun fabrieksmerk en zich helemaal niet bekommerden om hun nationale ploeg of hun nationale eer. Ze stippen o.m. het voorbeeld aan van Geminiani. Deze laatste renner is baas van vele Franse en ook andere renners. Toen Geminiani in de Tour de gele trui had aangetrokken, durfden deze renners hun baas niet aanvallen. Niet een of twee, of drie renners verkeerden in dat geval, maar, volgens sommige waarnemers, enkele tientallen. Indien deze waarnemers gelijk hebben, wordt de zaak natuurlijk ernstig.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik onze renners liever zie rijden voor de nationale kleuren dan voor het merk van een aperitief of een tandpasta! Vroeger werden de renners geldelijk gesteund door een fietsfabriek, maar de

fietsen verdwijnen in Europa stilaan en een fietsfabriek alléén is niet meer in staat in het onderhoud van de renners te voorzien. Daarom komen andere fabrieken, andere nijverheden te hulp. Zo ziet men thans dal sommige renners rijden voor de fietsfabriek plus een bepaald merk van tandpasta. Een onderscheid van nationaliteit wordt hier niet gemaakt en het is dus mogelijk dat Belgische, Hollandse, Franse, Italiaanse renners, alhoewel ingedeeld in verschillende nationale ploegen, voor hetzelfde fabrieksmerk rijden. Je ziet onmiddellijk welke combinaties nu mogelijk worden en het spreekt vanzelf dat zulks tot bepaalde toestanden leidt die niet bevorderlijk zijn voor de sportiviteit! Of men hiervoor een remedie zal vinden weet ik niet. Naar mijn mening zullen de inrichters van de volgende Tour nog heel wat grijze haren krijgen als zij dit probleem willen oplossen.

Afgezien van deze schaduwzijde was de Ronde van Frankrijk dit jaar beslist sensationeel en wij hopen ook de volgende nog te kunnen meemaken.

Naturen a.u.b.
Kortel van de
Molenslot

Mijnheer Kuifje
Hôtel des Sommet

PRIJSVRAAG VAN DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE

VRAAG I: In welk Frans departement brengt KUIFJE zijn vakantie door? (Tekening 1.)

VRAAG II: Waar werd de brief gebust die KUIFJE ontvangen heeft? (Tekeningen 2 en 3.)

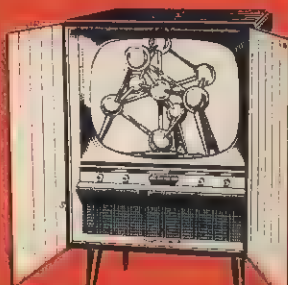
BIJKOMENDE VRAAG: Hoeveel wagen de 1.000 recente exemplaren van het weekblad « KUIFJE » die gewonnen werden in bijzijn een doorwoord?

OPGEPAST :

De antwoorden (postkaart of brief) dienen gestuurd te worden naar KUIFJE, P.-H. Spunklaan, 12, Brussel 7, vóór 21 september te middernacht vergezeld van de BON « Prijsvraag KUIFJE IN TIBET » te knippen uit het weekblad KUIFJE n° 38, van 27 september dat je bij je boekhandelaar vindt. Tegen de beslissingen van de jury kan geen beroep aantekend worden. Zie hier de eerste prijs van deze prijsvraag: een prachtig televisietoestel

NOVAK « EXPOSITION »

Waarde : 19.900 ₣
Bovendien ontvangt elke deelnemer een prachtig herinneringsschildje bestemd voor auto, moto of fiets.

NOVAK
« EXPOSITION »

N VAN KUIFJE IN TIBET

voor jongens van 7 tot 77 jaar

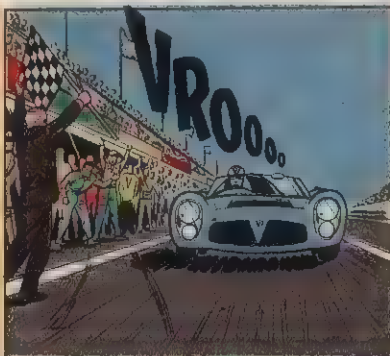
DE GROTE MATCH

Telst on-
tekeringen van
Jean Graton

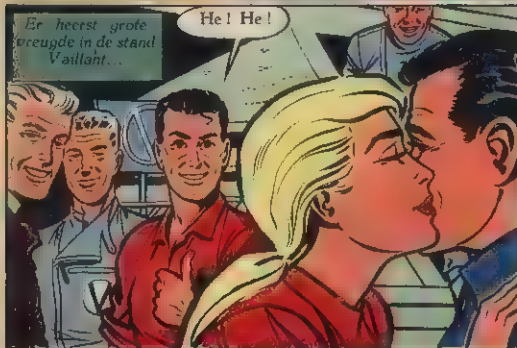
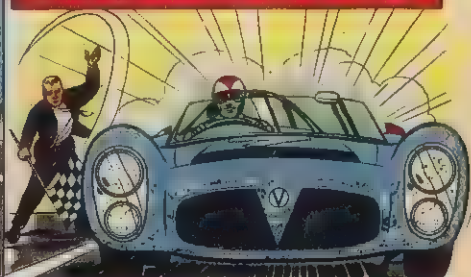

De 24 Uren van Le Mans lopen ten einde en het is onze vriend Michel Vaillant die de overwinning zal halen.

Zondag 15 u 30. De wedren is afgelopen. De Belgische «Ferrari» zal als tweede eindigen en Michel wint de 24 Uren van Le Mans met een ronde voorsprong op zijn rivalen. De menigte roept «Daar is hij!» De geurte wimpel daalt...

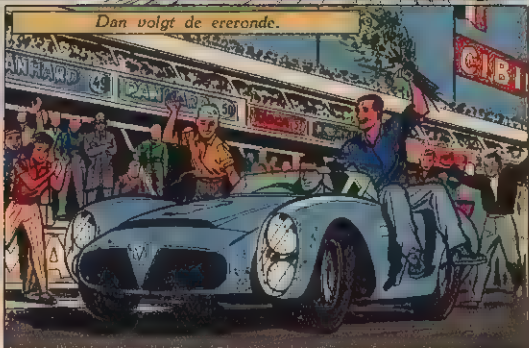

Victorie! Michel en Jean-Pierre Vaillant winnen met hun «Vaillante» de «24 Uren van Le Mans» of 4.398 km met een gemiddelde snelheid van 183,216 km per uur. Wat van-Hertman eindigen op de vijfde plaats op zes rondes.

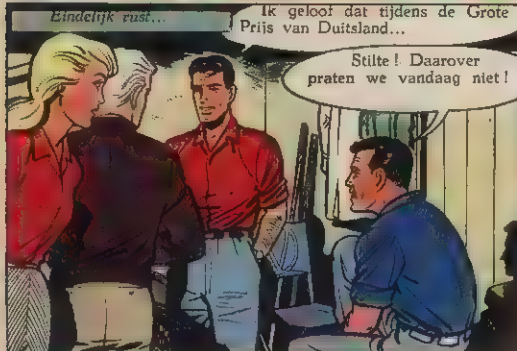

Er heerst grote vreugde in de stand Vaillant...

He! He!

Dan volgt de ereronde.

Eindelijk rust...

Ik geloof dat tijdens de Grote Prijs van Duitsland...

Stilte! Daarover praten we vandaag niet!

En op de vooravond van de vijfde en laatste wedstrijd, ziet de stand er als volgt uit:

Wedstrijden van de Grote Match	JOHN WARSON	STEVE WARSON
Grote Prijs van Argentinië	3e	1e
500 Miljen van Indianapolis	1e	Opgave
Grote Prijs van België	Opgave	2e
24 Uren van Le Mans	1e	5e
Grote Prijs van Duitsland	?	?
Totaal	2 punten	2 punten

Het is dus de Grote Prijs van Duitsland, betwist op de Nürburg-ring, die over het lot van de twee rivalen zal beslissen. Warson zal met zijn trouwe «Vanwall» rijden.

juni. Vooravond van de laatste race! De Vaillante ploeg, vergezeld van Latour geniet van de laatste ogenblikken verpozing. De kalmte voor de storm...

De «Vanwall» is tiptop in orde. Zij maakt de beste tijd: 9'24 3/10.

En dan? Indien Michel hedenmorgen had willen rijden als een gek, wat Warson gedaan heeft, dan zou hij een ronde in dezelfde tijd hebben afgelegd. Je twijfelt toch niet aan de «Vaillante»?

Neen, neen, Joseph! Blijf kalm. Van die «Vaillante» van jou durven wij geen kwaad vertellen!

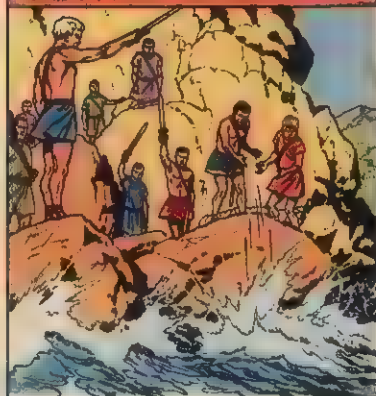
DE ZWARTE KLAUW

DOOR
ALBERTO MARI

De eerste aanval van de negers op het kamp van de Romeinen is ten einde...

EEN UUR LATER GROETEN DE ROMEINEN HUN GEVALLEN KAMERAADEN EEN LAATSTE MAAL...

ZE WORDEN VAN OP DE ANDERE OEVER DOOR HUN VRIENDEN BESPIED...

Daar is het zwak punt... Kijk, Hiercat, hun schip ligt geroemd, maar is zonder bescherming. Indien we het kunnen naderen en het in brand steken, dan zijn ze verloren!

Inderdaad... Prachtig!

IN DE KREEK ALVORENS NAAR DE TOP VAN DE ROTSEN TE KLIMMEN, INSPEKTEERT DE CHEF VAN DE MATROZEN DE BOOT...

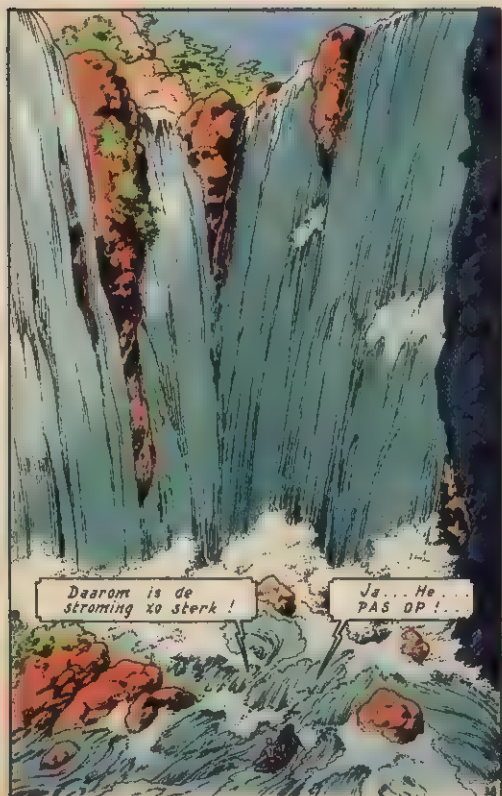
Kouden die stutten het uithouden tijdens een orkaan? Geluk, zijn er nog veel boomstammen?

Ja, nog een twintigtal...

OP HETZELFDE OGENBLIK, MÛLEN EN MÛLEN VANDARN, WRASTELDEN ALEK EN ZIJN VRIENDEN ENERGIEK TEGEN DE STEEDS STERKER WORDENDE STROMING...

Wat een heus lawaai!... Ho! Kijk, ginds een watervai!

Daarom is de stroming zo sterk!

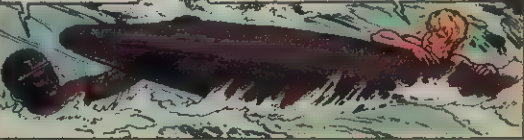
Ja... Ho. PAS OP!

DAT OGENBLIK VAN ONOPLETTENDHEID VOLSTOND ECHTER OPDAT DE BOOT ZOU KARSEIKEN...

Alex!... Ben je daar?

Ja... Klamp je stevig vast... Maar, waar is Enak?... Waar is hij?... ENAK!

ENKELE KROKODILLEN, DIE TOT DAN TOE ROERLOOS OP DE OEVER LAGEN, PLOEGEN IN HET WATER...

ZIJ ZWEMMEN DIEP OM DE STROMING TE ONTWIKKEN EN NADEREN IER VLUIG HUN PROOI...

Ken je het album «HET VERVLOEKTE EILAND»? Alex beleeft er geheimzinnige avonturen, die je met spanning zult volgen.

Dertigste verdieping

JO. Jaak en Jan zouden New York bezoeken. Het was tien jaar geleden dat zij dit besluit hadden genomen om hun droom in vervulling te zien gaan. Eindelijk was het dan zo ver. Het uur was aangebroken waarop zij de beloning van zoveel geldelijke offers zouden smaken: zij stapten aan boord van een pakethoot voor de tocht over de grote plas...

DRIE doodgewone veertigers werden niet eens opgemerkt tussen de talrijke passagiers van de grote pakethoot en het werd een overtocht zonder geschiedenis. De enige van het trio die de aandacht op zich had kunnen vestigen, was beslist Jo, ten minste wanneer hij zijn mond had geopend om te spreken. Je moet weten dat Jo vreselijk stotterde... Hij was echter zo wijs geweest zijn indrukken voor zich alleen te houden en zo kwam geen enkel incident de kalmte en de sereniteit de zeereis verstoren.

New York rees op uit de grijze oceaan, het klassiek beeld zo verbazend en zo boeiend als zij het zich verwachten: de wolkenkrabbers die van uit de nevel van het kontinent opdoken als enorme gebeeldhouwde rotsen en zich uitdagend ten hemel strekten. De ontschepping volgde, een taxi reed voor. Wat leek hun eigen vaderstad minuskuul in vergelijking met dit reusachtig New York! Een beetje ontgaan en met grote ogen rond van verbazing stonden Jo, Jaak en Jan op een gegeven ogenblik tussen hun koffers te midden van een hotelhall. Een agentschap had hun reis georganiseerd en ze waren eigenlijk ter plaatse gekomen voor ze het zelf goed wisten. Hun kamers waren gelegen op de dertigste verdieping. Een gekapitoeneerde lift bracht hen in soepele, geruisloze, verticale glijding tot op de drempel van een gang waarin onzichtbare lampen brandden. Het scheen net als in een film. Jo, Jaak

en Jan meenden dat ze een droom beleefden. De groom, in zijn rood met goud afgezet uniform, leek weggelopen van het zilveren scherm! En vol bewondering ontdekten zij al het comfort van hun kamer: tapijt, telefoon, televisie, elektrische toestellen in alle hoeken en naast de lavabo een kruik water met ijsblokjes er in en enkele drinkbekers in karton. Ja, werkelijk, dat was Amerika!

Het ding waarvoor Jo de meeste bewondering had, was de lift. Hij kon er geen oog van af slaan. Die grote, geverniste, gepoetste en comfortabele kajuiten stonden steeds klaar in de hall van het hotel om iedereen die het wenste zonder geluid en zo snel als een zocht naar de top van het gebouw te brengen. Jo dacht er met vertederend aan...

Onze drie vrienden gleden met de lift naar beneden om een tocht te maken door de stad.

— Ze... ze... zijn fo... formidabel, he?

— Wie? Wat?

— We... we... wel d... die liften!

— Ja, zei Jaak die alvorens aan boord te stappen van de pakethoot enkele tonnen prospectussen over Amerika had verslonden, het is Elisha Grave Oatis, die in 1851 een veiligheidssysteem liet breveteren, dank zij hetwelk de lift eindelijk een veilig transportmiddel werd. Van toen af...

— Hou er mee op! We weten nu al genoeg over die liften! onderbrak Jan

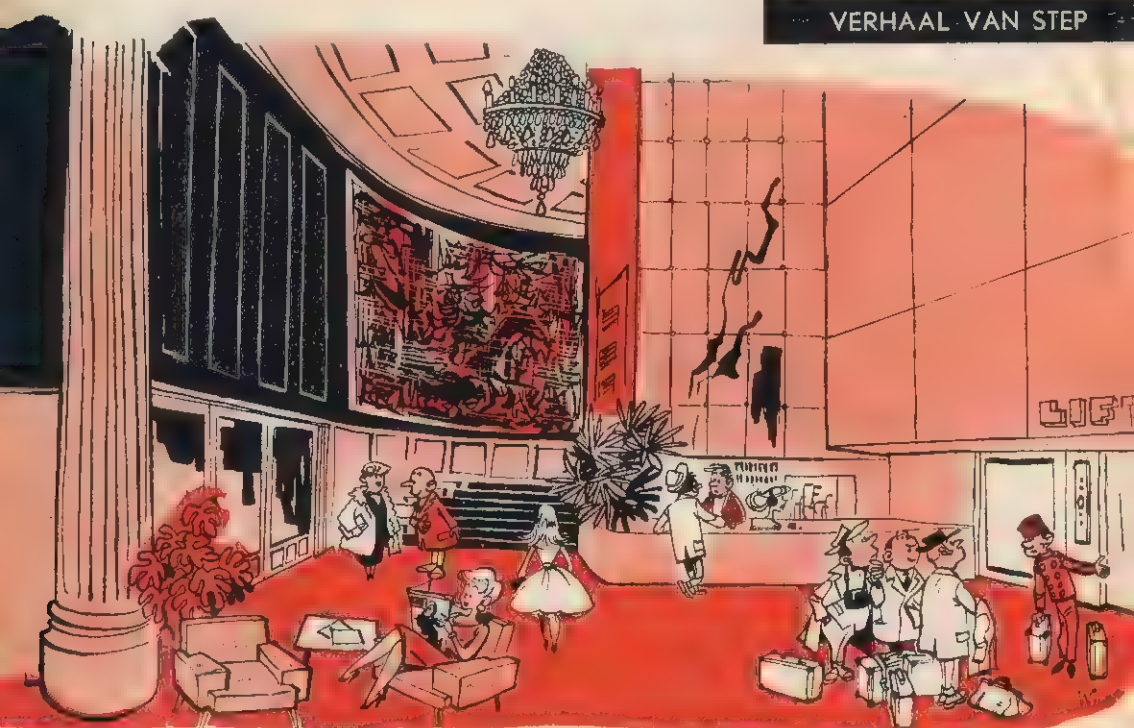
De deuren van de lift gingen geruisloos open en onze drie vrienden stonden beneden in de hall. De konversatie over de liften — een interessante uitvinding trouwens en zonder dewelke New York, de verticale stad, niet zou geworden zijn wat zij thans is — eindigde daar.

Jo, Jaak en Jan waren er heilig van overtuigd dat de liften in het leven van New York een zeer grote en belangrijke rol spelen, maar zij wisten nog niet dat zij zulks aan den lijve zouden ondervinden. Die avond nu gingen de liftboys van New York in staking. Maar lopen wij de tijd niet voorbij...

De drie vrienden liepen door New York en wilden alles zien: Central Park en Harlem, de brug van Brooklyn en Time Square, de Empire State Building en het vrijheidsstandbeeld, de kaaien van de Hudson, het hoofdkwartier van de UNO, Broadway en de 5th Avenue. Onnodig te zeggen dat men New York niet in een dag, zelfs niet in acht dagen kan zien. New York is een wereld op zichzelf en zo uitgestrekt dat de geringste uitstap een uitputtende reis wordt. Het is daarom ook dat onze drie vrienden 's avonds volledig uitgeput waren. Het schemerde voor hun ogen, hun knieën knikten en hun benen wankelden. Het reisagentschap dat hun verblijf te New York had georganiseerd, had hen echter voor die avond plaatsen gereserveerd in een music hall en ze moesten er dus naar toe.

Om een uur 's nachts stond het trio aan de voet van de torenhoge hotelgevel, niet meer in staat nog piep te zeggen.

Een kleine gebeurtenis volstaat om de mooie mechaniek van het New Yorkse leven in de war te sturen, de staking van de lift.

VERHAAL VAN STEP

boys bijvoorbeeld. Het was de portier die hen het droevig nieuws meedeelde...

— Wa... wa... wat is dat?... Wa... wat ze... zegt hij? vroeg Jo.

— Hij zegt dat wij te voet naar boven moeten.

— Na... na... naar het dertigste?

— Ja, te voet. Zie jij een ander middel als er geen liften zijn?

Ze lieten zich neervallen in de lederen klubzetels van de hall en ze waren daarin beslist in slaap gevallen, indien de portier er hen niet had op gewezen dat zulks verboden was en zij naar boven moesten gaan.

— Ik heb een idee, zei Jaak. We zullen af en toe rusten en om ons niet van verdieping te vergissen, stoppen we om de vijf verdiepingen. Om de beurt vertelt ieder van ons daar een grapje. Jan begint op de vijfde verdieping, ik op de tiende, enz...

— Ja, akkoord!

Nauwelijks waren ze op de eerste verdieping aangeland, of Jo wilde het woord nemen...

— Ze... ze... zeg eens, vr... vrienden...

Men snoerde hem de mond, want noch Jaak noch Jan wenste naar de geschiedenis te luisteren die Jo hen zou opdispen. Ze hadden daarvoor het geduld niet meer.

En op de vijfde verdieping:

— Ik... ik... zou jul... jul... jullie willen ze... ze... zeggen...

— Neen, zwijg. Het is jouw beurt nog niet.

Op de trap gezeten vertelde Jan het grapje van de man die iedere morgen zijn sigaar komt ontsteken aan de automatische ontsteker in een tabakswinkel en steeds weggaat zonder iets te kopen. Op een morgen is het de handelaar te veel en hij vraagt die ongelukte beer wie hij eigenlijk is. Waarop de man antwoordt: «Hoezo, ken je me dan niet? Maar ik ben toch de mijnheer die

voor de rechter staat en zegt dat men hem een koord ontstolen heeft... Een koord waaraan ongelukkig genoeg een koe vastzat.

Op de vijftiende verdieping schepte Jo op nieuw moed en begon:

— Nu... nu is het aa... aa... aan mijn beurt en i... i... ik moet jullie ze... ze... zeggen...

— Neen, Jo, luister... We zijn veel te moe. Laat ons nog wat hoger klimmen en dan krijg jij je beurt.

— Ma... ma... maar luister toch!

— Ja, straks!

Het ongelukkige trio kon werkelijk niet meer en Jaak, die de verdiepingen telde was de draad kwijt. Jan had zijn vest uitgespeeld en over zijn arm gehangen en Jo bromde iets tussen de tanden, maar niemand verstond wat. Zo sukkelde ze hoger en hoger...

— Aan de liften van New York zullen we nog lang denken!

— En of! Dertig verdiepingen te voet!

— Luis... Luis... luister nu e... e... even...

— Ja, straks, mijn beste Jo. Nog een beetje geduld!

En op de twintigste verdieping vertelde Jaak de anekdote van de kleine jongen die

op de vraag waar men olifanten vindt, antwoordt: «Deze dieren zijn groot opdat men ze zou kunnen verliezen!»

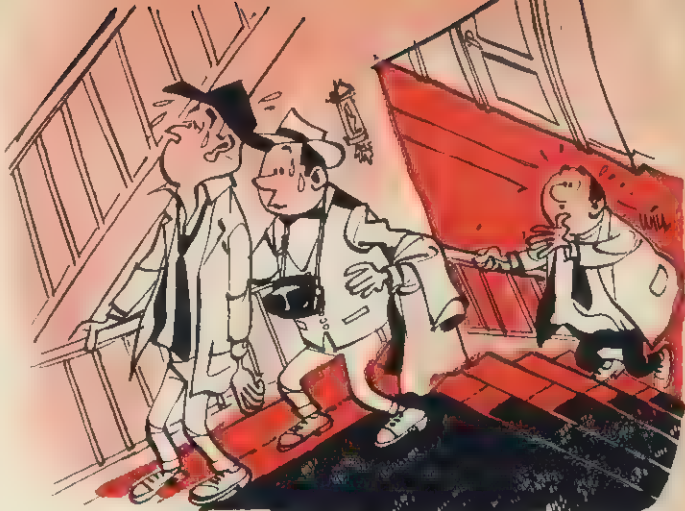
Op de vijf en twintigste verdieping vertelde Jan dat leuke grapje uit het gekkenhuis: een schilder staat op een hoge ladder te schilderen en ziet een gek die op hem komt toegelopen al roepend: «He daar, hou je penseel goed vast, want ik trek de ladder weg!» Maar niemand had nog de kracht om te lachen. Nog vijf verdiepingen en de kalvarieweg was ten einde. Onze vrienden bereikten de dertigste verdieping en lieten zich van uitputting neervallen op een kleine bank.

— Oef!

Enkele minuten verliepen en langzaam kwamen ze weer op adem. Jo had daar zoveel tijd toe nodig en het kostte hem zoveel moeite dat hij niet eens meer dacht aan hetgeen hij zijn vrienden gedurende heel die tocht had willen vertellen. Het was Jan die hem aanstootte en zei:

— Wel Jo, waar blijf je nu? Kom, dis ons je vertelling op!

— Ik?... I... i... ik wilde jul... jul... jullie ge... ge... geen grapje ver... vertellen. Ik w... w... wilde een... eenvoudig ze... ze... zeggen dat w... w... wij de sleu... sleutels bene... beneden vergeten hebben!

GEILLUSTREERD DOOR WILL

iedere morgen komt om zijn sigaar te ontsteken!»

Ze klommen nog vijf verdiepingen hoger en ze struikelden haast bij iedere stap, zo moe waren ze. Op de tiende verdieping opende Jo de mond, maar Jaak en Jan zorgden er voor dat hij niets zeggen kon. Jaak trachtte zijn twee gezellen aan het lachen te brengen met het avontuur van de man die

VICTORIA VERTELT...

Het Paviljoen van de Huishoudkunde.

Dit merkwaardig elektrisch keukenfornuis, dames, heeft het grote voordeel...

Hemel! Daar in de ijskast! Bevroren!

Maar neen, tante Victorine! Zie maar, niet Jantje is alles in orde! De voortreffelijke «EXPO 58» chocolade die hij eet geeft hem zo veel kalorieën dat de koude geen vat heeft op hem!

VERBODEN

Uitgeput komt Teddy bij zijn vrienden toe. Hij vermoedt niet dat hij

Professor Pierpont verzet zich met hand en tand en de wilden hebben enige moeite met hem...

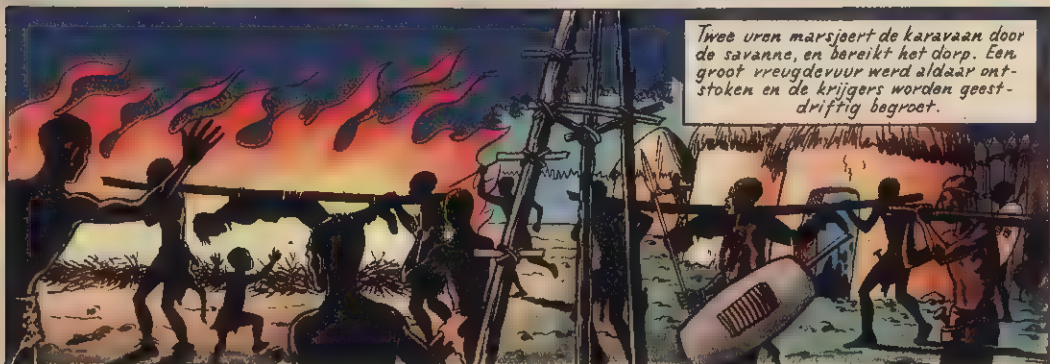
LAAT ME LOS, SCHURKEN... WILDEN... JULLIE HEBBEN GEEN OPVOEDING!...

Dring niet aan, Pierpont, we moeten het afleggen tegen de overmacht.

Enkele ogenblikken later zijn de Blanken aan boomstammen gebonden en worden ze meegedragen als wild.

Twee uren marsjeert de karavaan door de savanne, en bereikt het dorp. Een groot vreugdevuur werd aldaar ontstoken en de krijgers worden geestdriftig begroet.

De trommels roffelen en de eerste dansers openen een diabolisch ballet dat heel de nacht zal duren.

BAMBE BOM
DEBAM DOM

Onze vrienden worden in een donkere hut opgesloten.

Ik zal nog lang denken aan deze wetenschappelijke expeditie!

Ik vrees helaas dat je daaraan niet lang meer zult moeten denken.

Wat bedoel je, Ribiero? Geloof je dat...

Maak je geen illusies, vriend. Hier eindigt onze loopbaan...

Wago Yumbé's naar de schuilplaats van de kleine karavaan leidde...

Napoleon, die zich in een relatieve vrijheid mag verheugen, kan aan de zwakzaamheid van de feestvierende Wago-Yumbé's ontsnappen.

Hij kruipt op een boom, wiens takken over de hut van de gevangenen hangen.

Ssst! Geen schrik hebben. Ik heb nieuws gehoord... Labar was hier gevangen... maar hij ontvluchtte...

Dat is goed nieuws, maar helaas, voor ons is het te laat.

Opgepast, ik nu weg gaan. Mensen naar hier komen.

De professor wordt door drie sterke negers vastgegrepen en weggeleid.

Ik protesteer! Ik zal een klacht indienen!

Zeg me eens wat je met mijn microscoop gedaan hebt!

Pierpont wordt langs heen twee rijen negers geleid, die luid gillen en met de voeten stampen.

Hij wordt met zijn polsen stevig vastgebonden aan twee palen die op een vlot staan. Dat vlot wordt naar het meergegduwd.

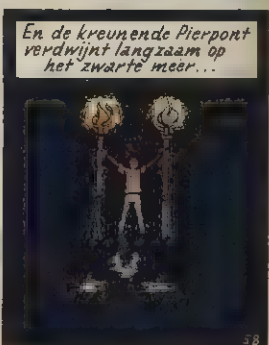

Wat een belachelijke komedie! Waartoe dient dat spektakel?... Laat me los! Het is grotesk!

Maar eensklaps geeft de professor zich rekenschap van de ernst van de situatie...

Het is het meer van de voor historische monsters... Het is vreselijk... vreselijk...

En de kreunende Pierpont verdwijnt langzaam op het zwarte meer...

Dank zij een list kan Steve Howard aan zijn achtervolgers ontsnappen...

DOOR DE WOESTIJN

HET geluid van de galop stierf weg en Steve onderdrukte een glimlach. Het op hol geslagen paard was bekwaam de Indianen mee te sleuren tot hun mustangs volledig uitgeput waren. Het paard droeg inderdaad geen enkele last en de brandende takkenbus die zijn achterste verschroefde was besliste niet van aard om het te doen stoppen. De Indianen konden onmogelijk zien dat er niemand op het paard zat en ze achtervolgden het vluchtende dier hardnekkig. Howard kon zich hun woede en verbazing indenken op het ogenblik dat zij de list zouden ontdekken...

STEVE maakte zich echter geen illusies. De kans om uit de handen van de Apachen te ontsnappen was gering. Cochise hield hem immers voor een verrader en zou alles in het werk stellen om hem opnieuw gevangen te nemen. Al de Apachenstammen waren beslist gealarmeerd en krijgers te paard zouden de bergen tot in de uiterste hoeken afzoeken en het groot net, dat om de vluchteling gespannen was, werd op dit ogenblik reeds nauwer toegehaald. Al de wegen die naar Fort Sumter leidden waren beslist scherp bewaakt en zelfs indien hij er zich slechts bij nacht op waagde, zou hij gevangen genomen worden... Gedurende een uur onderzocht Steve aandachtig al de plannen die in zijn geest rijpten en plotseling vroeg hij zich af:

— Waarom zou ik niet recht naar het zuiden rijden en trachten de verbinding met Tucson tot stand te brengen?

Dit betekende echter dat hij door de grote woestijn moest en het idee alleen joeg hem een koude rilling over de rug. Heel het westen kende deze hel van wit zand en stenen, die door de Indianen het «Land van de Leegte» was gedoopt. Zij hadden voor deze woestijn een haast

bijgelovige afkeer en Steve Howard kon er zeker van zijn dat zij hem daar niet zouden volgen. Hij kende echter maar al te goed de hallucinerende verhalen over de karavanes die zich in de woestijnen hadden gewaagd en die niemand ooit had zien terugkeren! Veel onvoorzichtigheid waren er ongekomen van dorst, hitte en uitputting. Wanhopig en verblind door de schittering van de zon op de talloze miestukjes waarmee de rotsachtige bergflanken bezaaid waren dwaalden de reizigers rond in een kring en nooit bereikten ze hun doel. Een hete wind die het zand hoog deed opstuiven, waalde bestendig over de naakte duinen en wrat aan de hoge rotsen welke dit maanlandschap domineerden. Deze wind droogde de zeldzame waterputten die zich in deze hel bevonden uit. Howard besloot echter alles te wagen, maar om dit te kunnen moest hij de grens van de grote woestijn bereiken, zonder in de handen te vallen van zijn achtervolgers. Hij zou zijn kans de volgende nacht wagen, want de opgedane ervaring had hem geleerd dat hij overdag niet zou ontsnappen aan de arendsblikken van de Apachen. Nooit had hij met zoveel ongeduld op het invallen van de nacht gewacht.

Steve maakte van zijn relatieve veiligheid gebruik om Thunder te drinken te geven en voor zichzelf wat voedsel te zoeken. Hij sneed gras af en maakte er bundels van om zijn paard tijdens de lange rit door de woestijnhitte iets te eten te kunnen geven.

De eerste sterren pinkten aan de hemel en de schaduw zonk over de valleien als hij zich op weg begaf. De dag was kalm geweest en hij had geen enkele Apache bemerkt. Hij nam echter zijn voorzorgen en omwond de hoeven van zijn paard met de stukken van zijn deken, omdat het paard geruisloos zou kunnen lopen. Af en toe hoorde Steve Howard in de verte enkele kreten. Waren het de kreten van de roofvogels of waren het de signalen van de Apachen? In de nachtelijke stilte zou men de hoefslagen van Thunder mijlen ver gehoord hebben, en het was maar best dat hij er voor verzorgd had ieder geluid te vermijden. Howard richtte zich naar de sterren en deed soms een grote omweg om de wegen die open lagen en door de maan beschenen werden te vermijden. Hij voordeerde heel langzaam en spitste voortdurend het oor. Alles bleef echter rustig en tegen de morgen kwam hij veilig op het pad dat naar de grote woestijn leidde...

Toen de rotsachtige grond onder de hoeven van zijn paard plaats maakte voor het zand waarin hier en daar nog een cactus stond, aarzelde hij nog even. Het was niet meer mogelijk nog om te keren en daarom galoppeerde hij resoluut recht voor zich uit. Twee uren later was hij in de volle woestijn. Zo ver zijn oog reikte zag hij niets meer dan het wit zand waarin hier en daar een kei blonk, ge-

wind. Ruiter en paard waren bedekt met een uiterst fijn stof dat hun keel uitdroogde en in hun ogen pikte. Ondanks het vroege uur brandde de zon reeds heet en het duurde niet lang of de hitte werd ondraaglijk. De verkenners hadden een halsdoek over hoofd en nek geknoopt, maar ondanks deze voorzorgsmaatregel was het net alsof zijn hersens kookten. Zijn oogleden waren rood en zwollen op, zijn ogen staken. De huid van zijn aangezicht brandde pijnlijk en bij iedere windstoot had hij de indruk dat er duizenden naalden in zijn huid prikten, die nochtans reeds lang door weer en wind getaand was. 's Middags was Steve half blind. De zon stak in zijn nek en hij had hallucinaties. De grond, gebaard van de droogte zoals potten in aardewerk uitspringen, wanneer ze in een te hete oven worden gebakken, rookte. Een vreselijke dorst verscheurde de keel van de verkenners en hij had de indruk dat zijn tong zodanig gezwollen was dat ze heel zijn mond in beslag nam. Thunder had ook veel moeite nog verder te geraken. Lange zilveren schuimdraden dropen van zijn bit, de zon brandde onder zijn hoeven als witgloeiende plaatjes en hij strekte wanhopig de hals en trachtte tevergeefs wat frisse lucht te ademen. Met de dood in het hart besloot Steve

Tekst van J.-M. CHARLIER

Geïllustreerd door REF

zijn waterprovisie aan te spreken. Hij liet het lauwe water druppel voor druppel in zijn pijnlijke keel lopen, goot de rest in een kom en liet Thunder drinken. Zijn leven hing af van Thunder. Indien het paard kon stand houden, was er een kans uit die woestijn te geraken. Man en paard zetten hun rit doorheen die gloeiende oven voort. Nergens was er een grassprietje en nergens was er een spoor van leven te zien, tenzij dan af en toe een ratelslag die Thunder verschrikt deed op zij springen.

Laat in de namiddag reed Steve nog steeds door de hitte. Hij kon zijn gedachten niet meer bijeen houden, zijn gezwollen lippen waren opgesprongen en bloedden. In zijn mond voelde hij de laatste resten van klevig speeksel of beter van zand dat hij niet meer inslikken kon. Thunder ging het niet al te best. Hij hinkte en zijn huid blonk van het schuim. Het dier stonk van dorst en de enige waterkuik die Steve nog restte, was reeds voor drie vierden leeg. Steve dronk de laatste druppels en hoopte voor die nacht een put te kunnen bereiken...

De maan rees op en bracht een beetje koelte toen zij op het punt stonden een waterput te bereiken. Op het ogenblik dat Steve Howard de poel naderde, verbleekte hij plotseling...

Volgende week:

DE DORST

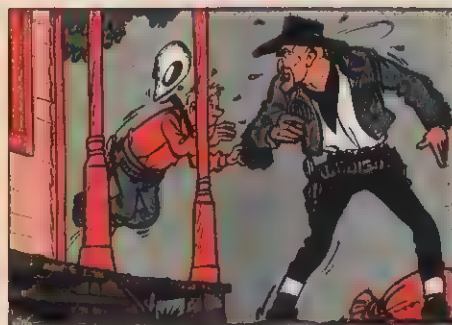
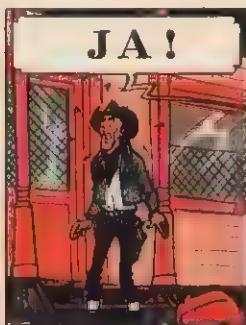
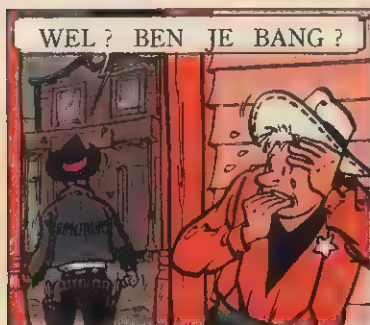

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY door TIBET*

TEGEN DE MUUR

TEKST VAN GRES*

Terwijl Kleine Poedel zich uitslooft om de onschuld van Chick Bill te bewijzen, kraakt Black Skelett een bank...

(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN I. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

TOT IN DE DOOD

LOUISE van Savoie, moeder van Frans I, zei in verband met haar zoon en Keizer Karel dat zij bestemd waren om elkaar te haten tot in de dood. Voor Frankrijk vormde Keizer Karel heel alleen een sterke coalitie en bijgevolg een bedreiging. Het konflikt tussen Valois en Habsburg zou duren over de dood heen van de twee grote kampioenen. Hun zonen zetten de strijd voort...

1. - HENDRIK II

HENDRIK II, zoon en opvolger van Frans I, was een sterke kerel maar een beetje traag, een beetje log. Hij had nochtans een passie voor de steekspelen. Hij was gehuwd met Catharina de Medici, Florentijnse uit het geslacht van de Medici die heel wat van zich deed spreken! Hendrik II droomde niet van grote veroveringen, hij wou de grenzen slechts afronden...

2. - EEN MEESTERLIJKE ZET

IN 1552 sloot Hendrik II een bondgenootschap met de protestanten van Duitsland en toen plaatste hij een meesterlijke zet op het schaakbord: hij kon drie sleutelsteden aan de oostgrens innemen: Metz, Toul en Verdun. Alhoewel ziek en stijf van pijn, kwam Keizer Karel in het putje van de winter de stad Metz belegeren, maar deze werd verdedigd door François de Guise, een puik veldheer. De keizer voelde zich oud en moe, gaf de belegering op en liet de drie bisschoppelijke steden in de handen van Frankrijk.

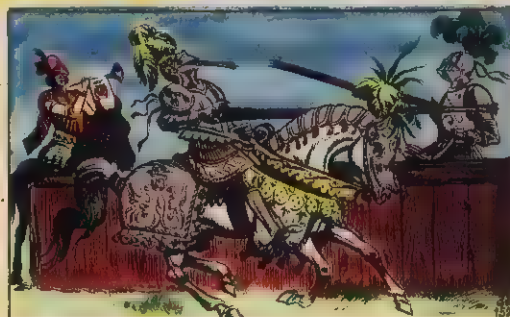

3. - DE TROONSAFSTAND

TE Brussel, op 25 oktober 1555, deed Keizer Karel in aanwezigheid van de Staten Generaal van de Nederlanden afstand van de troon. Hij verdeelde zijn rijk: zijn broer Ferdinand I kreeg Oostenrijk en werd keizer. Zijn zoon, Philips II, erfde Spanje, Napels, de Nederlanden en de bezettingen in Amerika. Er waren voortaan de Habsburgers van Oostenrijk en die van Spanje.

4. - HENDRIK II TEGEN PHILIPS II KEIZER KAREL

Karel trok zich in een Spaans klooster terug en stierf er in 1558. Philips II ging naar Engeland om er Maria Tudor te huwen. Zijn legers onder het bevel van Lamoraal, graaf van Egmond, versloegen de Fransen in 1557 te Saint-Quentin en in 1559 te Grevelingen. Tussen deze twee nederlagen in boekte Hendrik II echter een sukses. De Engelsen bezetten nog steeds Calais en François de Guise slaagde er in deze stad bij verrassing in te nemen. Maria Tudor stierf, zoals wij reeds vertelden, van verdriet om het verlies van deze stad.

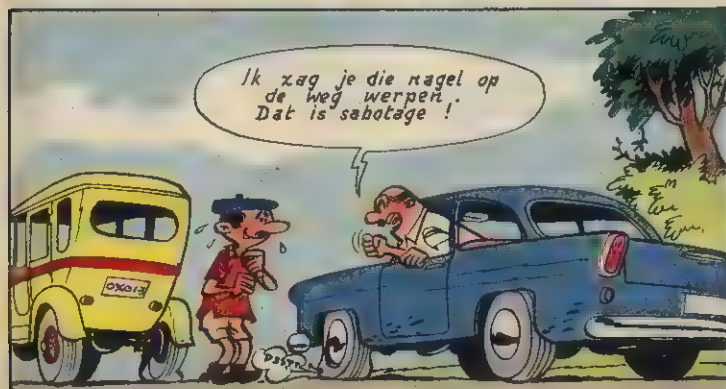
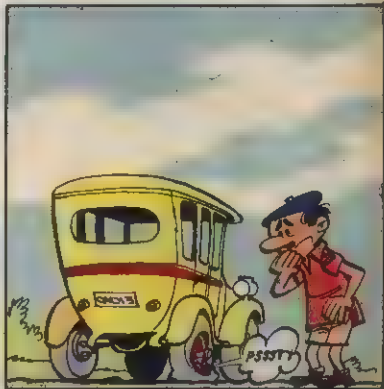
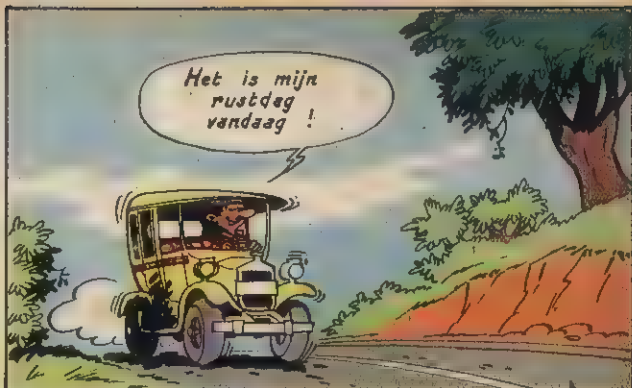

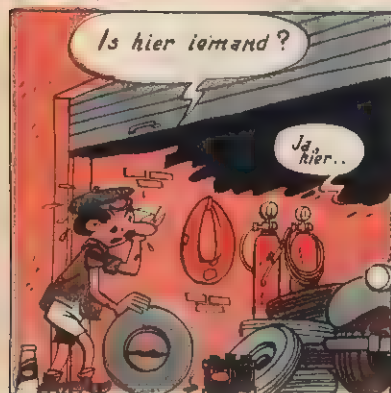
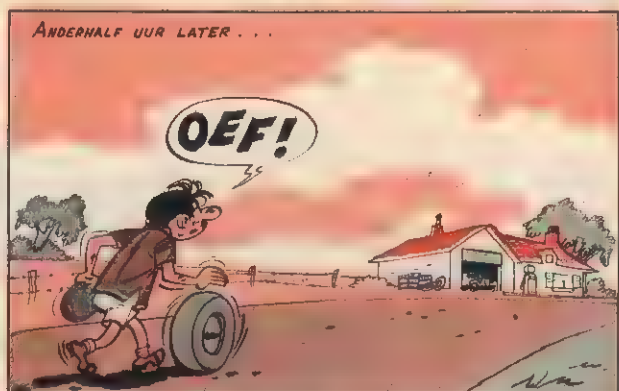
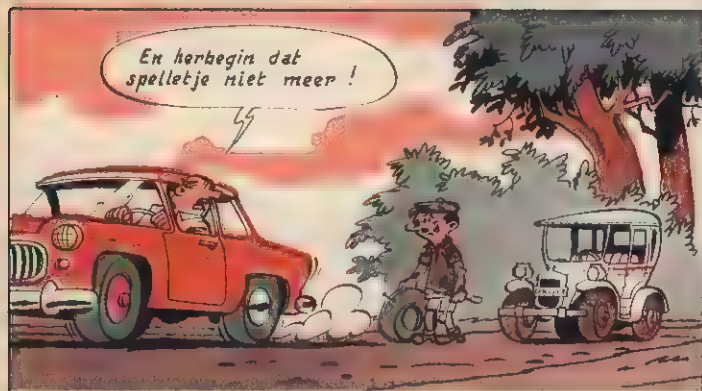
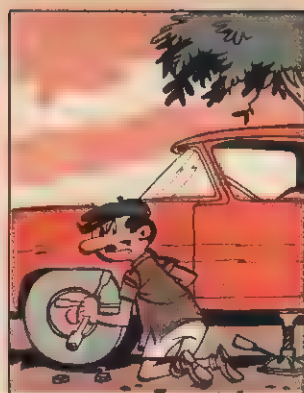
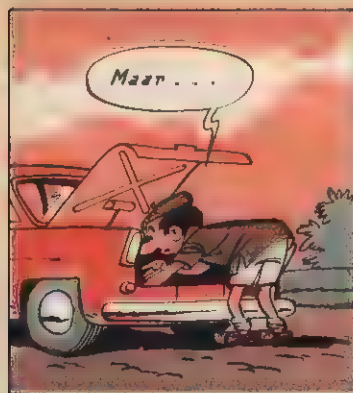
5. - HUWELIJK

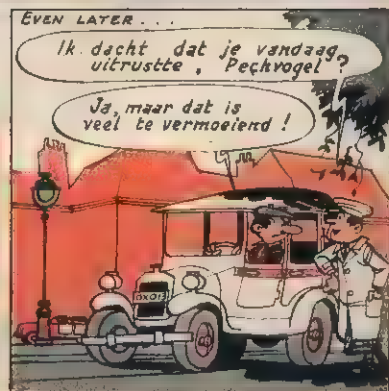
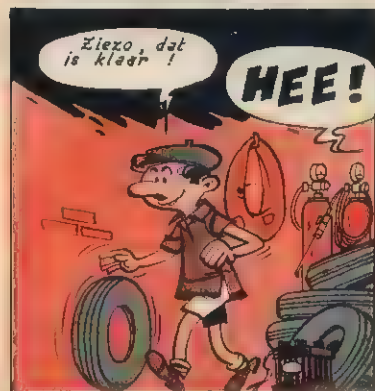
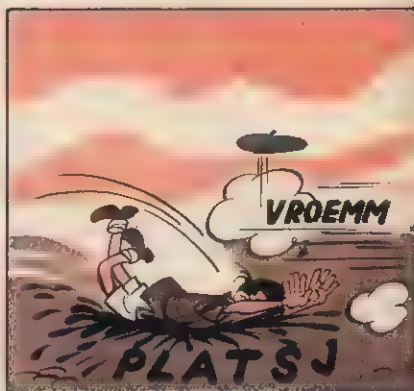
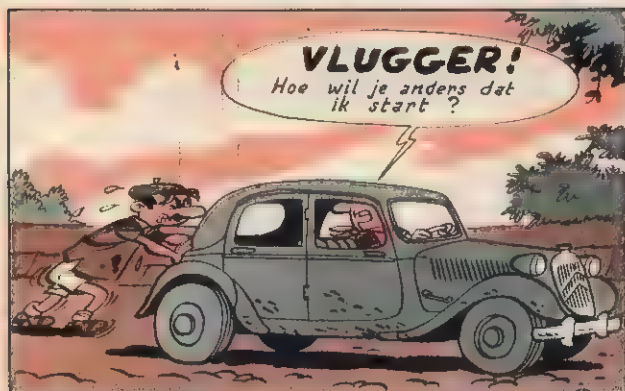
IN 1559 werd de vrede getekend tussen Hendrik II en Philips II. Hendrik zag af van Italië, maar hij behield Metz, Toul en Verdun en ook Calais. Hij schonk zijn oudste dochter Isabella ten huwelijk aan Philips II. Tijdens de feestelijkheden nam Hendrik II deel aan een steekspel. Montgomery, zijn tegenstander, trof hem met de lans in het oog en hij stierf er van.

(Wordt voortgezet.)

PECHVOGEL RUST UIT

DE SCHADUW VAN

De alchimist Sartorius heeft zich vermoord en

recht binnen te dringen in het kasteel van Clairfond.

Op het geroep van de jachtmeester komen onze vrienden toegesnel.

Intussen is de man overleind gekropen.

Wie ben ik?

Heb je het gelaat van je aanraders kunnen zien? Met hoevelen waren ze?

Dat is reeds meer dan genoeg, vriend. Die schurken zullen niet ongestraft blijven. Voor hoeveel hebben ze je bestolen?

Hier heb je twintig dukaten. Ga je laten verzorgen in het dorp. Er wonen daar een paar goede kruidenmeesters.

De jagers verdwijnen, en het gebel van hun honden sterft uit. De gekwetste springt fluks op...

Hij trekt zijn verband van zijn hoofd, en barst in schaterlach los.

Hahaha! Om te brullen van het lachen! En ik heb op de koop toe nog twintig dukaten gekregen. Die is goed!

Allen naar de

EXPO

ALUMINIUM DOET MIRAKELS

Op 27 mei 1931 stegen professor Piccard en zijn assistent P. Kipfer op met een ballon en bereikten de hoogte van 15.946 m. In augustus van het volgend jaar deed professor Piccard het nog beter: hij bereikte toen een hoogte van 16.940 m.

Deze stoutmoedige verwezenlijkingen raakten al te vlug vergeten en het is goed dat wij er in het Aluminiumpaviljoen van de Expo aan herinnerd worden. Inderdaad, in dit paviljoen toont men je de mand waarin professor Piccard en zijn assistent opstegen.

Waarom toont men dit kostbaar museumstuk eigenlijk in het Aluminiumpaviljoen? Het antwoord is eenvoudig: de mand, of beter de stratosferische kajuit waarin de professor en zijn assistent plaats namen is uit aluminium gemaakt. Wanneer je nog niets afweet over aluminium en niet weet hoe vaak dit metaal gebruikt wordt, ga dan naar het Aluminiumpaviljoen. Je zult er heel wat interessante ontdekkingen doen.

Aluminium is licht. Men kan een grote hoeveelheid aluminium torsen zonder moe te worden. Dat wist je trouwens reeds. Is een groot deel van je kampeermateriaal niet uit aluminium? Aluminium heeft echter nog heel

wat andere kwaliteiten. Welk van deze vier lichamen is de beste warmtegeleider: ijzer, staal, koper of aluminium? Deze vraag wordt gesteld door tussenkomst van vier staven, die gedrenkt zijn in een heet oliebad. Het zal niet lang duren vooraleer je er je rekenschap van geeft dat koper de beste warmtegeleider is en op de voet gevolgd wordt door het aluminium. Deze eigenschap, gepaard met zijn lichtheid en het feit dat aluminium gemakkelijker bewerkt, maakt dat dit metaal meer en meer gebruikt wordt voor het vervaardigen van keukengerei.

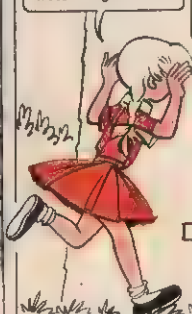
In het Aluminiumpaviljoen zie je nog andere kleine wonderen. Je kan er een pot water zien koken op een eenvoudige spiegel, en je kan zien hoe een kip geroosterd wordt in een zonneoven. Het spreekt vanzelf dat de zon van de partij moet wezen! Dat is nog lang niet alles. Een zeer vernuftige installatie laat je toe één ton beton op te tillen die aan een aluminiumdraad hangt met een doorsnede van 6 mm. Ongelooflijk, en toch is het waar! Ga kijken, ga zelf proberen. We zijn er van overtuigd dat je na een bezoek aan dit paviljoen wonderen kan vertellen over het aluminium.

1000kg

Arm broertje!
Wat heb je nu
weer uitgevonden?

Ik... Ik... Ik probeerde
een nieuw systeem om
groenten te steriliseren
en... BOEM!

Waarom toch... als de lekkere MA-
TERNE groenten in potten bestaan,
met bovendien op elk deksel
KUIFJE'S PUNTEN!

Je vindt de KUIFJE'S PUNTEN op de volgende produkten :

VICTORIA - MATERNE - HORTON - LE TIGRE - PALMAFINA - NOSTA - PANA
LOMBARD KOLLEKTIE - PAPETERIE-ARTIKELN VOOR SCHOOL- EN ANDERE DOELEINDEN
VANDENHEUVEL - HACOSAN - JUCY & WHIP - FRANCO-SUISSE - TOSELLI - PROSMANS
SERRIEN : PANTOFFELS ESKIMO, KINDERSANDALEN MARATHON.

HELIKOPTERS VOOR IEDEREEN

Tekst van WIM DANNAU

Tekeningen van PHIL DAMBLY

VAN DE KLEINSTE TOT DE GROOTSTE!

ER bestaan een hele reeks individuele helikopters in de wereld. Onder individuele helikopters verstaat men lichte dingen, juist genoeg om één persoon, de piloot, te vervoeren.

Eén enkele van deze machientjes is nu het stadium « proefvluchten » voorbij om over te gaan naar de « praktijk » en de « verkoop » en dat is de Hiller XROE-1 « Rotorcycle », de vliegende fiets...

ZON vliegende fiets kost niettemin nog steeds 520.000 B. F.! Deze éénpersoons helikopter komt ter plaatse in een kist en wordt ineengestoken zoals een meccano voor grote mensen. In acht minuten kan één enkel persoon hem vliegklaar maken. De « vliegende fiets » weegt 113 kg en vliegt met een tweetakt-motortje van 43 PK. De tweebladige schroef meet 5 m 49. De piloot zit in open lucht, tussen de benen heeft hij een klein paneeltje met de nodige instrumenten.

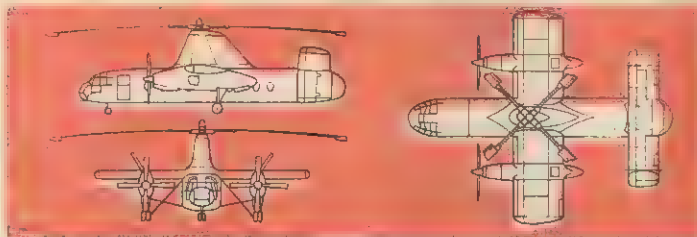
Laat ons nu overgaan tot de middelmatige hefschroever... het meest verspreide type.

De Sud-Aviation S.E. 3130 « Alouette » klopte op 13 juni 1958 tijdens één enkele vlucht vijf verschillende internationale rekords : het toestel steeg 11.015 m hoog in 35 minuten (het vorige rekord stond op naam van de Amerikaanse Cessna YH-41 met 9.076 m).

Dezelfde dag vestigde de « Alouette » een nieuw hoogterekord voor helikopters van 1.000 tot 1.750 kg door 9.530 m hoog te klimmen met twee personen aan boord.

Uiteindelijk klom de « Alouette » 3.000 m hoog in 5 minuten 30 seconden; 6.000 m in 11 minuten; 9.000 m in 17 minuten 45 sek.

De grootste helikopter voor de burgerluchtvaart is de Falrey « Rotodyne » die thans getest wordt. Dit monster, half-hefschroef-vliegtuig, half-vliegtuig zal 40 passagiers kunnen vervoeren.

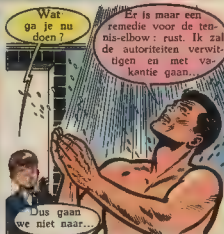
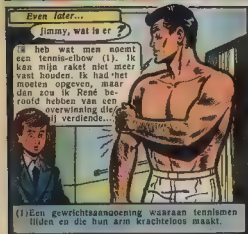
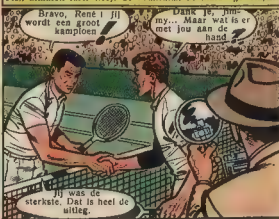
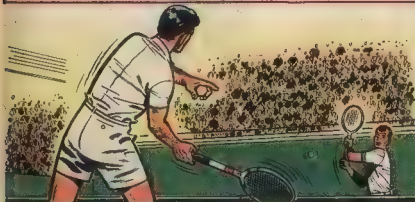
JARI in de BRANDING

Avorens met Jari naar een bergalade te rijden, waar Michel aan wintersport doet, betwist Jimmy Torrent de finale voor de Gillou beker.

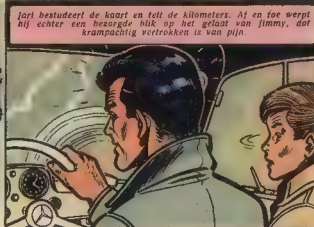
door RAYMOND REDING

Jari is wanhopig en de enthousiaste verdeders van Torrent zijn telurgesteld wanneer deze laatste zich tegen de harde ballen van zijn tegenstander nog slechts zeer zwak kan verdedigen...

Tien minuten later heeft de Fransman de match gewonnen.

En zoals afgesproken vertrekken Jimmy en Jari, alhoewel het weer uiterst slecht is. Zij hebben een passagier aan boord: Marquis. Toen deze begreep dat zijn nieuwe vrienden naar Michel zouden rijden, wilde hij hen niet meer verlaten.

Avonds zijn ze te Lyon en de volgende morgen vertrekken ze opnieuw. De weg is met een dunne sneeuwlaag bedekt. Jimmy heeft voortdurend hevige pijn in de elleboog. Hij wil echter niet bekennen dat het hem moeite kost verder te rijden. Eindelijk zijn ze dan te Chambéry.

Daar heeft het drama plaats. Jimmy glijft, plooft zich in twee van pijn en laat het stuurwiel los. Jari wil het stuur grijpen, maar het is te laat...

In zigzag glijdt de Mercedes over de met ijsel bedekte weg, terwijl een oude Citroën uit de tegenovergestelde richting komt...

Eens te meer mislukt de aanslag op koning Mitro, beraamd door de hertog en zijn handlanger...

DE VOLGENDE MORGEN
ZETTEN CHLOROPHYL
EN MINIMUM HUN
ONDERZOEK VOORT...

Daar is het!

De Dandy

ZAR

Dag, mijnheer! Verkoopst
u dit model van sok-
ophouders?

Ja, vast en zeker, mijnheer!
Maar ik kan u geen sokophouder
in deze kleur geven, dat is
een exclusiviteit.

Zo?

Deze sokophouders in rood en
zwart maken we speciaal voor de
hertog Bellekes van Bellingen. Het
zijn de kleuren van zijn
blazoen.

Voor de
hertog? Hij is
het dus!

Dank u!

Rare klanten...

Kom, we gaan de
politie verwittigen!

Minuutje!

Denk een ogenblikje na!
Je kan de troonopvolger
zo maar niet beschuldigen.
We moeten onweerlegbare
bewijzen hebben!

We moeten Zizanian op
heterdaad betrappen.
Nu we hem kennen zal dat
niet zo moeilijk wezen.

Meen je?

WE vertelden je reeds dat er in een warenhuis van New York een originele blikvanger staat met deze slogan: «Verkoop ons uw oude wagen en meteen wordt u een rijk voetganger». Het komt er nu slechts op aan te weten wat men verstaat onder «oude wagen». In de Verenigde Staten van Amerika worden de auto's die acht jaar oud zijn als gevaarlijk aanzien en zonder speciale autorisatie mogen ze niet op straat komen. Thans is er zelfs sprake van het rijden te verbieden met alle wagens die ouder zijn dan vijf jaar.

De Japanners hebben ook zorgen om auto's, maar die zorgen zijn van een andere aard. Zij hebben plotseling hun passie ontdekt voor de auto en alle oude wagens die reeds lang stonden te roesten, zijn weer in de mode gekomen

DE POSTILJON

en worden verkocht tegen een gemiddelde prijs van 5.000 frank. Het leger slechte chauffeurs groeit met de dag aan en het aantal ongelukken stijgt naar verhouding. De vele oude wagens hebben het verkeer nog gevaarlijker gemaakt, want zij rijden zelden in rechte lijn en vallen uiteen bij de geringste windstoot. Ze betekenen dan ook een bestendig gevaar voor de voetgangers. Deze laatste hebben gevoeld dat hun laatste uur heeft geslagen en onophoudelijk bombarderen zij de redactie van hun dagblad met brieven waarin zij eisen dat er een einde komt aan hun nachtmerrie!

Hollandse koffie

DE planters, branders en verkopers van koffie, slapen de laatste tijd onrustig. Inderdaad, zij denken dag en nacht aan «Bonto» een Hollands produkt dat het uitzicht, de smaak, het aroma en de kleur van de beste Braziliaanse koffie heeft, en dat zijn

intrede deed op de wereldmarkt. De samenstelling van deze ersatzkoffie wordt zorgvuldig geheim gehouden. Zestien landen, waaronder Amerika, Duitsland, Noorwegen en Zweden trachten het fabrieksbrevet en het geheim van de Hollandse koffie op te kopen, maar tot nog toe zijn zij daarin niet geslaagd. Hoe de strijd tussen de fabrikanen van «Bonto» en de koffiehandelaren zal aflopen, moet de toekomst uitwijzen.

Geschenken van de KUIFJE'S BON

De Aardrijkskunde in kleurfoto's.

België : Deel I : 9 reeksen

van 10 chromo's

Deel II : 8 reeksen

Europa : Deel I : 10 reeksen

Deel II : 10 reeksen

plus 3 kaarten-reeksen

per reeks : 50 punten

De Afdrukplaatjes :

per reeks : 50 punten

De KUIFJE'S Chromo's

Vliegtuigen I : 10 reeksen

Vliegtuigen II : 10 reeksen

Luchtschepen : 6 reeksen beschikbaar

Automobil I : 10 reeksen

Zeevaart I : 10 reeksen

per reeks van 6 chromo's : 100 punten

Het KUIFJE'S schriftpapier

per kaft : 100 punten

De Meesterwerken van de

Schilderkunst :

14 reeksen van 5 kleurreproducties.

per reeks : 200 punten

De KUIFJE'S portefeuilles : 200 punten

Het Ganzepapier : 200 punten

De Puzzle op hout : 500 punten

ALBUMS :

Vliegtuigen I en II -

Automobil - Zeevaart :

getoelend : 60 Fr

gcartoonalbum : 50 Fr

België I en II :

per album : 29 Fr

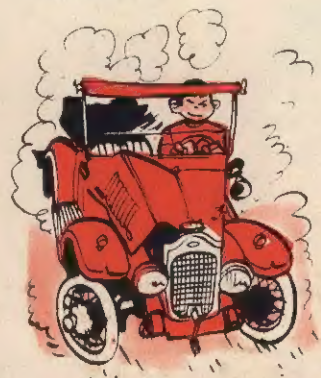
De Meesterwerken van de

Schilderkunst. Deel II :

50 Fr

Stuur je bono naar de KUIFJE'S BON

1/7, P.H. Spaalkaan, Brussel 7.

EEN KORT GEHEUGEN

DE Italiaanse autoriteiten stelden in het zuiden van het schiereiland, Sicilië inbegrepen, een klein onderzoek in. Hoe zij hun onderzoek leidden weten we niet, maar uit het resultaat blijkt, dat van de tienduizend mensen die ondervraagd werden, en 2.737 onbekwaam waren te zeggen wie Hitler was!

EEN VON BRAUN-IN-DE-DOP

SVELOVED SOLOVIEV, een veertienjarige schooljongen uit Saratov in Sovjet Rusland, noteerde gedurende verscheidene maanden zijn eigen observaties omtrent kunstmatige satellieten. Vervolgens zond hij zijn nota's naar de wetenschappelijke akademie van Moskou. Uit deze nota's bleek dat de kennis van de jongen zo uitgebreid en zijn opmerkingsvermogen zo scherp was, dat hij het diploma van «ruimtevaartkundige» verwierf

Wees je eigen vervoerder!

DINKY SUPERTOYS

WAGENS EN AANHANGWAGENTRANSPORT

Om gratis de geweldigste catalogus te verkrijgen, stuur je deze bon met je naam en je adres naar :
PREMIER & FILS
1, Bogardestr. Brussel

DINKY-TOYS - DE VOLLEDIGSTE COLLECTIE!

DE ZANDLOPERS VAN DE MINISTER

ER is een Duits minister, Stucker genaamd, die naar verluidt een klein apparaat heeft uitgevonden dat bestemd is om hem van al te praatzieke bezoekers te verlossen. Het toestel bestaat uit een reeks van vier zandlopers en wanneer de minister het apparaat inschakelt, verschijnt er een bordje waarop staat: «Komplimenten en presentatie», en de eerste zandloper begint te lopen. Is hij leeg, dan verschijnt er een tweede bordje waarop duidelijk is geschreven dat de bezoeker «ter zake moet komen». Wanneer ook de tweede zandloper leeg is, volgt deze melding: «Schiet op, de tijd is kostbaar». Wanneer dat nog niet helpt, dan komt het laatste bordje te voorschijn met de tekst: «Dank u. Het is gedaan». De bezoeker heeft dan nog net de tijd afscheid te nemen van de minister. Wanneer deze beleefdheidsformules te veel tijd in beslag mochten nemen, dan staat de minister op en dit betekent in alle landen en in alle talen ter wereld met of zonder zandloper: «Pak je biezen, ik heb er genoeg van!»
Emtale

WAPENS EN PAARDEN VAN EEN HUNNENKAMP

TIJDENS een lange studiereis door de Oeral, ontdekten enkele archeologen een plaats waar een grote hoeveelheid wapens en paardengerameten begraven waren. De archeologen menen dat zij een van de eerste Hunnenkampen ontdekt hebben.

BLAUWE DROMEN

BINNEN enkele jaren zullen alle Londenaren in een blauwe slaapkamer slapen, aldus besloot een vereniging van decorateurs die vol geestdrift de resultaten lazen van een onderzoek dat ingesleed werd door specialisten-van-de-slaap. Naar het schijnt slaapt men «in het blauw» veel beter. De Londenaren die in de toekomst de muren van hun slaapkamer anders dan blauw wensen te verven, zullen daarvoor geen toelating krijgen. Of de Londenaren het zich zullen laten welgevalen in het blauw te slapen, is 'een andere vraag!

ANTWOORD OP DE TEST

DURF EN STOUTMOEDIGHEID !

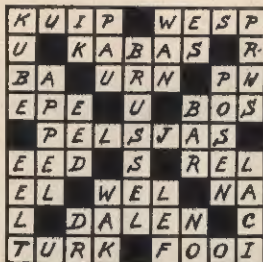
12 JA: JIJ DURFT! Mogen wij je in het oor fluisteren, jongeman, in de toekomst toch een beetje voorzichtiger te wesen?

VAN 8 TOT 11 JA: Je hebt durf, je bent stoutmoedig. Tracht echter niet de leeuw in zijn hol te tarten.

VAN 4 TOT 7 JA: Je hebt gelukkig je stoutmoedigheid enigszins te temperen en niet altijd haantje voorruit te willen spelen.

VAN 1 TOT 3 JA: In ogenblikken van werkelijk gevaar geef je blijk van durf. Van nature uit ben je echter geen durver.

NUL: JIJ bent een tikje te voorzichtig, misschien zelfs iets te bang om stoutmoedig te zijn.

Oplossing van het kruiswoord verschenen in «Kultje» n° 36.

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad «KUIFFE»: 15° jaargang. Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7, Brussel-Zuid. — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir.*: Raymond Leblanc, Isldoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Hellodruk*: Drukkerij-Hellogr. C. Van Cortenberg, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — **NEDERLAND**: 60 cent. — **CANADA** en de **USA**: 15 Centa.

BELGIË CONGO en het buitenland: 10 F.
HIER KAN MEN KUIFFE KRIJGEN IN HET BUITENLAND:
Nederland: KUIFFE-HOLLAND: Singel 333, Dordrecht. — Tel. 3653
— Otro 655.389. — Abonnement: 5 fl. per kwartaal.
Congo: KUIFFE CONGO — P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk: DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris 11°
Zwitserland: INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en **U.S.A.**: PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF
Belg. Congo Canada
en buitenland Ver. Staten
3 maanden ... 85,— F. 105,— F. \$ 2.00
6 maanden ... 180,— F. 206,— F. \$ 4.00
1 jaar ... 350,— F. 400,— F. \$ 7.00
Opzage gekontroleerd door Beves.

TON en TINNEKE

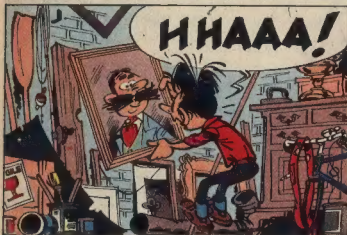
DOOR *Frankie*

VERDRAAD! OOM SIMFORUS
VANDOPBERG-TOT-PRIKKELDRAAD
MELDT ME ZIJN BEZOEK...
VOOR VANDAAG...!
VOOR ZO DADIELIJK

ZIJN PORTRET!
ZIJN GESCHILDERD PORTRET
DAT MIJ NE GESCHONKEN VEEFT...
HET MOET HIER ERGENS LIGGEN IK MOET
HET OP DE EREPLAATS HANGEN!

H HAAA!

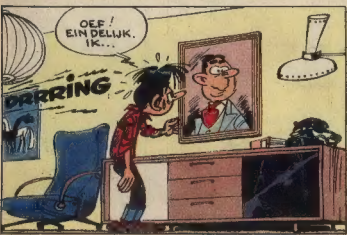
DAT HEBBEN DE KINDEREN GEDAAN!
ZE HEBBEN OOM SIMFORUS
EEN GROTE SNOR GEGEVEN....
IK HOOP MAAR
DAT IK ZE
ER WEER AF KRIJG.

ALLE DROMMELS!
ALLES IS WEG
ZELFS DE GLIMLACH VAN OOM.
DAT IS EEN BLECHT VOORTEKEN. ALS
MIJ DAT PORTRET ZIET
KRIJGT HIJ EEN HARTAANDOENIG.

DAT MAAK IK VLUG
WEER IN ORDE
OP DE LAGERE SCHOOL
STOND IK MIJN MANNETJE
IN DE TEKENLES!...

OEF!
EIN DELIJK.
IK...

ORRRING

DAG, NEEF/HE/HE/IK ZIE DAT JE VERRAST BENT.
WAT DENK JE VAN MIJN SNOR?
SEDERT DRIE MAANDEN LAAT IK ZE GROEIEN.
ZE STAAT ME GOED, HE?

Onze vriend E.P. Jacobs is met vakantie maar, volgende week verschijnt «S.O.S. Meteoren» opnieuw en dan zie je ook Blake weer die alle pogingen aanwendt om aan de handlangers van de geheimzinnige mijnheer Henri te ontsnappen.